

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Y. K.**, zast. Mgr. Tomášem Auerem, advokátem, se sídlem Teplého 2786, Pardubice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2024, č. j. OAM-988/ZA-ZA15-K01-2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 28. 8. 2024, č. j. 52 Az 1/2024-21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Tomáši Auerovi, advokátovi, se sídlem Teplého 2786, Pardubice, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 16.351 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl žalobu žalobce proti nadepsanému rozhodnutí, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost.

[3] Podle § 106 odst. 2 věty první a třetí zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), *kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

[4] Podle § 40 odst. 1 s. ř. s., *lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.*

To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

[5] Ze spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že kasační stížností napadený rozsudek byl stěžovateli doručen do vlastních rukou ve středu 4. 9. 2024, neboť si jej v tento den stěžovatel vyzvedl u doručujícího orgánu. Stěžovatel v kasační stížnosti nesprávně uvádí, že mu napadený rozsudek byl doručen dne 5. 9. 2024. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti tak počala běžet ve čtvrtek dne 5. 9. 2024 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila ve středu dne 18. 9. 2024 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). Napadený rozsudek přitom obsahoval řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti, ve kterém bylo v souladu s § 106 odst. 2 s. ř. s. správně uvedeno, že proti němu lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

[6] Podle § 40 odst. 4 s. ř. s., *lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.*

[7] K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo proto zapotřebí, aby nejpozději dne 18. 9. 2024 byla kasační stížnost předána soudu nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence anebo předána orgánu, který měl povinnost ji doručit. Kasační stížnost stěžovatel sice sepsal dne 18. 9. 2024, avšak Nejvyššímu správnímu soudu ji odeslal poštou až následujícího dne 19. 9. 2024 (srov. obálka na č. l. 4 spisu Nejvyššího správního soudu), tedy opožděně.

[8] Na tomto závěru nemůže nic změnit skutečnost, že usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2024, č. j. 4 Azs 200/2024-21, byl stěžovatel podle § 106 odst. 3 s. ř. s. vyzván k odstranění vad kasační stížnosti ve lhůtě jednoho měsíce od jeho doručení, což učinil - ke spisu kasačního soudu byl spis krajského soudu, z něhož mohl teprve zjistit opožděnost podané blanketní kasační stížnosti, připojen až 18. 10. 2024. Výzva k doplnění kasační stížnosti nemohla zhojit neodstranitelný nedostatek podmínek řízení o kasační stížnosti spočívající v její opožděnosti. Tato skutečnost vyplývá i z již zmíněného § 106 odst. 2 věty třetí s. ř. s., podle něhož zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

[9] S ohledem na tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona kasační stížnost pro opožděnost odmítl.

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[11] V řízení o kasační stížnosti byl stěžovateli usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2024, č. j. 4 Azs 200/2024-21, ustanoven zástupce Mgr. Tomáš Auer, advokát, jemuž platí odměnu a náhradu hotových výdajů stát. Odměna byla stanovena za tři úkony právní služby, a to za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, nahlížení do spisu a doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b), § 11 odst. 1 písm. f) ve

pokračování

spojení s § 11 odst. 3, a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“), ve výši celkem 9.300 Kč [3 x 3.100 Kč (podle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 advokátního tarifu)]. Zástupci se dále za tyto tři úkony přiznává dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu paušální náhrada hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 x 300 Kč). Nejvyšší správní soud dále přiznal zástupci stěžovatele náhradu cestovních výdajů po zaokrouhlení ve výši 2.313 Kč z důvodu cesty na Nejvyšší správní soud za účelem nahlížení do spisu, tedy ze sídla zástupce v Pardubicích do Brna a zpět v celkové vzdálenosti 277 km. Tato cesta byla realizována vozidlem Volvo s průměrnou spotřebou 7,2 litrů paliva na 100 km, přičemž výše průměrné ceny za 1 litr benzínu činila 38,20 Kč a sazba základní náhrady za 1 km jízdy činila 5,60 Kč [§ 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu ve spojení s § 1 písm. b) a § 4 písm. a) vyhlášky č. 398/2023 Sb.]. Nejvyšší správní soud přiznal rovněž náhradu za promeškaný čas ve výši 1.000 Kč v rozsahu 10 započatých půlhodin po 100 Kč [§ 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu]. Zástupce stěžovatele Nejvyššímu správnímu soudu doložil, že je plátcem DPH. Přiznaná odměna, náhrada hotových výdajů, náhrada cestovních výdajů a náhrada za promeškaný čas se tedy zvyšuje o částku odpovídající této dani (21 %), a to po zaokrouhlení ve výši 2.838 Kč. Celkem tedy náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši 16.351 Kč. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné žádné opravné prostředky.

V Brně dne 19. prosince 2024

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu